

— Азъ... чив... чий..., азъ съмъ чив... чий...!
Врабцитѣ отъ страхъ започнали да повтарятъ:

— Чив... чий!... Чив-чий! Чив-чив-чи!

Зачивкали и врабкитѣ:

— Чив-чий-ки... Чив-чив-чий-ки!...

Едно малко врабченце се обадило:

— Че и азъ съмъ „Чив-чий-чи! Чив-чий-че!
Чив-чий-чи!“

Записукали всички врабченца:

— Чив-чий-чи! Чив-чий-чи!

Харно, ала соколитѣ не питатъ кой е царь и кой чивчия и чивчийче, ами се спуснали съ всички сили върху врабцитѣ. Сграбчили по едно, по двѣ врабчета, разперушили ги и скоро ги очистили.

Отишли си соколитѣ... Гробна тишина въ гора-та. Нѣма ни „царь“ ни „чифчия“ ни „чивчий-че“! Изпокрили се всички изъ миши дупки и отъ страхъ прѣмрѣли...

По едно врѣме голѣмиятъ врабчо се рѣшилъ да се подаде. Поогледалъ се, позачудилъ се и току дживналъ:

— Азъ съмъ билъ живъ-дживъ, живъ-дживъ

— Че и азъ съмъ живъ-дживъ!

— Живъ-дживъ! живъ-живъ! — зачули се много гласове.

Писнали пакъ врабци, врабки и врабчета:

— Дживъ-живъ! Дживъ-живъ!

И отъ тогава тия палави, сиви пиленца запомнили само тритѣ думи: „Царь, чивчий и живъ“.

И всѣки день тѣ ги повтарятъ:

— Църь-царь! Чив-чий... Чив-чи-чи! Дживъ-живъ! . . .

